

מ"ת 28910/07/17 - מדינת ישראל נגד קוהרן כריסטוף

בית המשפט המחוזי בירושלים
בפני סגן הנשיא, כב' השופט משה דרורי

24 ספטמבר 2017

מ"ת 28910-07-17 מדינת ישראל נ' כריסטוף (עציר)
המבקשת מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד תום כהן, עוזרת ראשית במחלקה לעניינים
בינלאומיים בפרקליטות המדינה

נגד קוהרן כריסטוף (עציר) ע"י ב"כ עו"ד דוד פאל ועו"ד ליה פלוס
המשיב

החלטה

תוכן עניינים:

<u>פסקאות</u>	<u>הפרק</u>
1-6	א. כללי
7-18	ב. העתירה להסגרה
19-22	ג. הבקשה למעצר
23-27	ד. ההליכים בפניי
28-31	ה. תמצית טענות המדינה
32-34	ו. תמצית טענות המשיב
	דיון
35-46	ז. בחינת הראיות
47-56	ח. רף הראיות
57-62	ט. חלופת המעצר
63-57	י. התוצאה

1. בפניי בקשה למעצר לפי סעיף 6 לחוק ההסגרה, התשי"ד-1954 (להלן - "חוק ההסגרה"), שהוגשה ביום 13.7.17.
2. בפרק הבאים אציג, בתמצית, הן את העתירה להסגרה והן את בקשת המעצר.
3. בפרק שלאחר מכן, אסקור את ההליכים בתיק זה, כולל הראיות.
4. טענות בעלי הדין יובאו בשני הפרקים העוקבים.
5. חלק הדין יוקדש לניתוח השאלות העובדתיות והמשפטיות, אשר עולות בתיק זה.
6. בפרק האחרון תיקבע תוצאת הדין וההכרעה בה.

ב. העתירה להסגרה

7. העתירה להכריז על המשיב כבר הסגרה (להלן - "העתירה"), הוגשה לאחר הוראת שרת המשפטים, כקבוע בסעיף 3(ב) לחוק ההסגרה, המורה כי "**בקשת הסגרה מטעם המדינה המבקשת תוגש לשר המשפטים, והוא רשאי להורות כי המבוקש יובא בפני בית המשפט המחוזי כדי לקבוע אם הוא בר-הסגרה; עתירה כאמור תוגש על ידי היועץ המשפטי לממשלה או בא כוחו**". בית המשפט המחוזי, הוא בית המשפט המחוזי בירושלים, כאמור בסעיף 3(א) לחוק ההסגרה.
8. בקשת ההסגרה הוגשה על ידי ממשלת גרמניה, והיא מורכבת משלוש בקשות מאת שתי מדינות מחוז, וזאת, כדי שהמשיב יועמד לדין בגרמניה באשמת ביצוע עבירות הונאה חמורות.
9. בבקשה הראשונה של מדינת באדן וירטמברג נטען כי בין השנים 2015-2017, המשיב הונה או ניסה להונות, ביחד עם אחרים, מספר חברות גרמניות, במטרה להעביר לידיו כספים רבים, שלא כדין.
- שיטת ההונאה תוארה כך: בין התאריכים 12.1.16-14.1.16, יצר המשיב קשר טלפוני עם מנהלת חשבונות של חברה, שפרטיה מובאים בבקשה בעיר בקננג'. הוא התחזה למנהל החברה, ואמר למנהלת החשבונות כי אדם בשם ד"ר שולץ, מטעמו, יצור איתה קשר, בנוגע לעסקה סודית של החברה. המשיב התקשר לאותה מנהלת חשבונות, הציג עצמו בשם ד"ר שולץ והורה לה להעביר 4.9 מיליון אירו לחשבון בנק בהונג קונג, במסגרת אותה עסקה סודית.
- מנהלת החשבונות עשתה כן, בהיותה סבורה כי היא מבצעת את פעולות המנהל של החברה.
10. באותה בקשה, מתואר ניסיון לבצע עסקת הונאה דומה, ביום 9.5.17, ביחס לחברה אחרת בעיר וולדנבורג. נטען כי המשיב פנה לעובד הנהלת החשבונות בחברה, הציג עצמו כמנכ"ל, ומסר לעובד כי אדם מטעמו, בשם ד"ר שמידט, ייצור איתו קשר בנוגע לעסקה סודית.
- ביום 15.5.17 ובימים שלאחר מכן, יצר המשיב קשר טלפוני עם אותו מנהל חשבונות, כאשר הוא מציג עצמו בשם ד"ר שמידט, וביקש ממנו כי יעביר מכספי החברה סך 984,000 אירו לחשבון בנק בסין. בטרם בוצעה ההעברה, שלטונות גרמניה גילו כי השיחות הטלפוניות היו מישראל, ובמסגרת שיתוף פעולה עם משטרת ישראל נעצר המשיב בישראל, עם אחר, סמוך לאחר שיחת טלפון עם עובד החברה הנ"ל.
11. בהמשך הבקשה הראשונה נכתב כי הנזק שגרם המשיב מוערך בסך של כ-5 מיליון אירו, וכי הוצא נגד המשיב צו מעצר בבית המשפט בשטוטגרט, מחוז באדן וירטמברג, בגין חשד לביצוע עבירות המרמה הנ"ל.
12. בבקשה השנייה היא של מדינת נורדרין-וסטפאליה נטען, כי בין התאריכים 17.1.17-10.5.17, המשיב הונה

או ניסה להונות, ביחד עם אחרים מספר חברות גרמניות, במטרה להעביר לידי כספים רבים שלא כדין.

בבקשה מתוארים 3 אירועים, במתכונת דומה לזו שתוארה לעיל.

א. ביום 17.1.17, יצר המשיב קשר עם עובדת חברה, שפרטיה מצויים בבקשה, התחזה למנכ"ל, ואמר לה שאישה בשם ד"ר שמידט תתקשר אליה, בקשר לעסקה סודית. ואכן, אישה התקשרה אל מנהלת החשבונות, הציגה עצמה כד"ר שמידט, והורתה להעביר 961,225 אירו לחשבון בנק בסין. מנהלת החשבונות חשדה שמדובר במרמה ולא העבירה הכסף ואירוע זה מסווג כניסיון מרמה.

ב. ביום 20.4.17, ניסה המשיב לבצע מרמה באותה מתכונת. יצר המשיב קשר עם עובדת חברה אחרת, שפרטיה מצויים בבקשה, התחזה למנכ"ל, ואמר לה שאדם בשם ד"ר שמידט יתקשר אליה, בקשר לעסקה סודית. ואכן, בהמשך היום התקשר משיב לאותה מנהלת חשבונות, כשהוא מציג עצמו כד"ר שמידט, וביקש ממנה להעביר 940,500 אירו לחשבון בנק בסין. גם כאן חשדה מנהלת החשבונות כי מדובר בתרמית, ולא העבירה הכסף, ומעשיו אלה של המשיב, כנטען בבקשה הם ניסיון למרמה.

ג. המקרה השלישי הוא ביצוע הונאה כלפי חברה, שפרטיה מצויים בבקשה, ביום 9.5.17, עת יצר המשיב קשר עם עובד, החברה, התחזה למנכ"ל, ואמר לו שאדם בשם ד"ר שמידט יתקשר אליה, בקשר לעסקה סודית. ואכן, בהמשך, התקשר המשיב לאותו מנהל חשבונות, כשהוא מציג עצמו כד"ר שמידט, וביקש ממנו להעביר 984,10 אירו לחשבון בנק בקרוואטיה. מנהל החשבונות עשתה כן, בסוברו כי הוא מבצע את הוראות המנכ"ל.

המשיב המשיך בקשר עם אותו עובד באותו יום, וביקש ממנו להעביר סך של 986,400 אירו לחשבון בנק בסלובניה. מנהל החשבונות עשה כן, בהאמינו כי הוא מבצע את הוראות המנכ"ל.

13. בהמשך הבקשה השנייה נכתב כי הנזק שגרם המשיב מוערך בסך של כ-2 מיליון אירו וכי הוצא נגד המשיב צו מעצר בבית המשפט בקלן, מחוז נורדרין-וסטפאליה, בגין חשד לביצוע עבירות המרמה הנ"ל.

14. הבקשה השלישית היא של מדינת באדן וירטמברג (שהגישה את הבקשה הראשונה), ועניינה מספר אונאות או ניסיונות אונאה של המשיב, כלפי מספר חברות גרמניות, אשר בוצעו בתאריכים 18.4.17-8.5.17:

א. בתאריכים 18.4.17 ו-24.4.17 יצר המשיב קשר עם עובדת חברה בעיר וואכסנבורג, שפרטיה מצויים בבקשה, התחזה למנכ"ל, ואמר לה שאדם בשם ד"ר שמידט יתקשר אליה, בקשר לעסקה סודית. בהמשך, התקשר המשיב לאותה מנהלת חשבונות, כשהוא מציג עצמו כד"ר שמידט, וביקש ממנה להעביר סך של 947,835 אירו לחשבון בנק בסין. מנהלת החשבונות עשתה כן, בסוברו כי היא מבצעת את הוראות המנכ"ל. זמן קצר לאחר מכן, מנהלת החשבונות החלה לחשוד כי מדובר במרמה, ולאחר שבדקה הנושא מול המנכ"ל, הועברה הודעה לבנק למנוע את העברת הכסף, אשר הוחזר לחברה.

ב. המקרה השני הוא ביצוע של מספר הונאה כלפי חברה, שפרטיה מצויים בבקשה, בעיר שטראובינג. בין התאריכים 18.4.17-8.5.17 יצר המשיב קשר עם עובדת חברה אחרת, שפרטיה מצויים בבקשה, התחזה למנכ"ל, ואמר לה שאדם בשם ד"ר שמידט יתקשר אליה, בקשר לעסקה סודית. ואכן, סמוך לאחר מכן התקשר משיב לאותה מנהלת חשבונות, כשהוא מציג עצמו כד"ר שמידט, וביקש ממנה להעביר 985,150 אירו לחשבון בנק בסין. מנהלת החשבונות עשתה כן, בסוברו כי היא מבצעת את הוראות המנכ"ל.

המשיב המשיך בקשר עם אותה עובדת בימים שלאחר מכן, וביום 4.5.17 ביקש ממנה להעביר סך של 927,800 לחשבון בנק בסין. מנהלת החשבונות עשתה כן, בסורה כי היא מבצעת את הוראות המנכ"ל.

המשיב פנה לאותה מנהלת חשבונות ביום 8.5.17 והורה לה להעביר 400,000 אירו בשתי פעימות. כאן, חשדה מנהלת החשבונות כי מדובר בתרמית, ולא העבירה הכסף, ומעשיו אלה של המשיב, כנטען בבקשה הם ניסיון למרמה.

15. בהמשך הבקשה השלישית נכתב כי הנזק שגרם המשיב מוערך בסך של כ-2 מיליון אירו, וכי הוצא נגד המשיב צו מעצר בבית המשפט בשטוטגרד, מחוז באדן וירטמברג, בגין חשד לביצוע עבירות המרמה הנ"ל.

16. לאחר תיאור הבקשות של ממשלת גרמניה, שבה מובאות העבירות המיוחסות למשיב, כפי שתמציתן הובא לעי, מוקדש הפרק הבא לעתירה להכריז על המשיב כבר הסגרה, לקיומן של ראיות אשר, כלשון סעיף 9(א) לחוק ההסגרה ("כי יש ראיות שהיו מספיקות כדי להעמידו לדין על עבירה כזאת בישראל"). לדברי ב"כ המדינה, בסעיף 23 סיפא לעתירה, פסקי דין רבים של בית המשפט העליון פירשו כי נדרשת הוכחה בדבר קיומה של "אחיזה לאישום".

17. הראיות הוצגו בשתי קבוצות:

א. חומר שנאסף על ידי רשויות גרמניה: עדויות עובדי החברות. בעקבותיהם, לאחר קבלת הדוא"ל שבו היו פניות לחברות, הוברר כי מקורן בחברת פרטנר בישראל, וגם מספר פלפון שנמסר לחברות משויך לרשת סלולרית בישראל ובאחד המקרים הוצג מספר פלפון ישראל. משטרת גרמניה פנתה למשטרת ישראל שמצאה כי השיחה הייתה מדירה ברחוב יהואש 11/9 תל אביב (להלן - "הדירה"), שם נעצר המשיב ואדם נוסף. בדירה התגלה ציוד תקשורת רב.

ראיה נוספת מגרמניה היא חוות דעת מומחים, כי הקול בשיחות עם החברות הוא אותו קול, כולל הקול של השיחה האחרונה, שלאחריה נעצר המשיב.

ב. חומר ראיות שנאסף בישראל: המשיב הוא שוכר הדירה. בדירה נמצא חומר מפליל, ובהם מסמכים הקשורים לאחת החברות הגרמניות, טלפונים ניידים, המקורים לאחד ממספרי הטלפון שהיו בקשר עם אחת החברות. מסמכים מפיליים, הנוגעים לאחת החברות ולהעברה לבנק בסין, נמצאו בקטנוע שחנה על יד הדירה והוא בהחזקת האדם הנוסף, שנעצר עם המשיב. כמו כן, בעת כניסת השוטרים לדירה, השליך המשיב או חברו פלפון מן החלון, דבר המתיישב עם סיום חפוז של השיחה האחרונה עם אחת החברות בגרמניה.

בחקירות של המשיב במשטרה הוא סיפר שהגיע לישראל, כדי לעבוד במוקד שירות. לדבריו הוא הועסק על ידי האדם הנוסף, שנעצר בדירה, ואשר משלם את שכר הדירה. המשיב דובר גרמנית בסיסית, אך התברר לחוקרי המשטרה שגר בעבר בגרמניה וכי אמו גרמניה. הוא הודה ששכר את הדירה, הכחיש שהוא הבעלים של הציוד האלקטרוני בדירה ואין לו הסבר להימצאות הציוד בדירה.

כמו כן, שתק בחקירה ביחס לשאלות רבות, במיוחד לשאלות בדבר התחזות לשם העברת כספים שלא כדין.

18. בפרק האחרון של העתירה נטען כי התקיימו התנאים המשפטיים להסגרה, על פי חוק ההסגרה, כולל רשימת החיקוקים הגרמניים הדומים לסעיפי חוק העונשין בענייני מרמה, זיוף וקשירת קשר.

ג. הבקשה למעצר

19. בקשת המעצר לפי סעיף 5 לחוק ההסגרה (להלן - "הבקשה"), נסמכת על העתירה והראיות שפורטו בה.
20. בבקשה נאמר כי המשיב נעצר בישראל, על פי סעיף 13(א) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן - "חוק המעצרים"), וכי "מיד עם שחרורו ממעצר הימים, ולאחר קבלת בקשה למעצר זמני, לצורך הסגרה מאת שגרירות גרמניה בישראל - נעצר המשיב בהוראת קצין משטרה לפי סעיף 6 לחוק ההסגרה" (סעיף 2 לבקשה). ובהמשך מתוארים שלבי הארכת המעצר בבית משפט השלום והמחוזי (סעיפים 3-5 לבקשה).
21. בפרק "עילות המעצר", מובאים הנתונים הבאים: המשיב אזרח זר, נטול כל זיקה לישראל, שנכנס לישראל כתייר. הוא צפוי לעונש מאסר ממושך בגרמניה. לפיכך, מצביעה הבקשה על עילת החשש מהימלטות (סעיף 13 סיפא לבקשה), ועילת מסוכנות וחשש לביצוע עבירות נוספות ודומות, בקלות רבה בכל רחבי העולם (סעיף 14 לבקשה).
22. לטענת המדינה, "אין כל חלופת מעצר אשר תסכון" (סעיף 15), ובמיוחד, בשל השיקולים המיוחדים של חוק ההסגרה וקיום החובות הבינלאומיות של ישראל, יש להשאיר המשיב במשמורת, כדי למוסרו לגרמניה, בהתאם להליכי ההסגרה (סעיף 16, והאסמכתאות המוזכרות והמצוטטות שם).

ד. ההליכים בפניי

23. תיק זה עבר מספר שופטים, במהלך הפגרה, ולבסוף, דנתי אני בו.
24. קיימתי 3 ישיבות. שמעתי עד. קיבלתי תסקיר של שירות המבחן.
25. איפשרתי הגשת סיכומים ותשובה, כדי שעמדות הצדדים יוצגו, ללא הגבלה.
26. אציין כי לצורך חלופת המעצר, העיד אב הכנסייה, המוצעת כחלופה, והוא נחקר על ידי ב"כ שני הצדדים, ואף הציג מסמך מן הכנסייה.
27. הוגש, כאמור תסקיר שירות המבחן. הצדדים לא ביקשו חקירה או השלמה.

ה. תמצית טענות המדינה

28. עו"ד תום כהן, מהמחלקה הבינלאומית בפרקליטות המדינה, טענה, בעל פה ובכתב, כי רף הראיות הנדרש לצורך מעצר של מי שהוגשה עתירה להסגירו, הוא נמוך מאד, ודי בכך שיש אחיזה לאישום. על כן, אין צורך להתעמק בראיות הלכאוריות, ואמת המידה של הפסיקה הישראלית, לגבי מי שנעצר בישראל ויישפט בישראל, לא חלה על עצור לצורך הסגרה.
29. לדברי ב"כ המדינה, אין מקום לבחון מדוע משוחרר האדם האחר, שהיה עימו בדירה, ויש להתבונן רק בנתונים של המשיב.
30. המלצה שלילית של שירות המבחן, הסיכון והחשש להימלטות של המשיב - מביאים למסקנה חד משמעית של מעצר.
31. כל חלופה לא תיסכון, גם לא איזוק אלקטרוני בכנסייה או במנזר המוצע.

ו. תמצית טענות המשיב

32. טענות ב"כ המשיב, עו"ד דוד פאל ועו"ד ליה פלוס בעל פה, ובעיקר בכתב, היו כי בגלל הליכי ההסגרה המיוחדים הפוגעים בריבונות המדינה יש לבחון את הראיות לכורה, לא ברף הנמוך שהציגה המדינה, אלא, כראיות לכאורה - אם כי בדרגה נמוכה יותר מאשר במקרה רגיל - אך אין לדלג על שלב זה של בחינת הראיות, עמוד 5

כעמדת המדינה.

33. שיטת ב"כ המשיב, הראיות נגד מרשם דלות מאד, וחלק מן הנטען על ידי המדינה, נסתר מראיות אחרות שהביו (בהקשר זה, הגישו ב"כ המשיב, בקשה לעיין בכל חומר הראיות).
34. מסקנת עו"ד דוד פאל, ב"כ המשיב, בסיכומו בכתב, הוא כי יש לשחרר את מרשו למעצר בית לחלופה של המנזר, לקבוע ערבויות סבירות ולהוסיף מנגנון של איזוק אלקטרוני.

דין

ז. בחינת הראיות

35. ככל שמדובר בעצם מעשי התרמית בגרמניה, עמדת הסנגורים הייתה כי אין להם מחלוקת שהיו מעשי תרמית, אך אין ראיות הקושרות את המשיב לאותם מעשים.
36. לפיכך, לעניין הראיות הלכאוריות (על הרף המשפטי המדויק - אדון בפרק הבא), יש לבחון רק את הראיות הקושרות או אינן קושרות את המשיב לאותם מעשי תרמית.
37. לאחר בחינת הטענות של הצדדים על הראיות, ניתן לומר כי מדובר בראיות דלות מאד.
38. לא הוצגה כל ראיה על כך שהפלאפון בו בוצעה בשיחה לאחת החברות הוא של המשיב או שהיה בשליטתו.
39. בהקשר זה אציין, כי התשובה לשאלה הכי פשוטה, האם נמצאו טביעות אצבע של המשיב על הפלאפון או על המחשבים או על חפץ אחר בדירה הקשור לעבירות, הייתה זו: אין כל ראיה מדעית הקושרת את המשיב לאותם אביזרים אלקטרוניים ולא נמצאה טביעת אצבע שלו.
40. לא למותר להזכיר כי מסמך הקשור לבנק מסין ולאחת החברות בגרמניה, נמצא דווקא בקטנוע של האחר (גרמי טוויל), אשר שוחרר ממעצר, ולא הוגשה לגביו כל בקשת הסגרה.
41. מי ששכר את הדירה ומי ששילם שכר דירה, היה, כנראה, אותו גרמי טוויל. על כל פנים, אין כל ראיה שהמשיב שילם שכר דירה, ואין ראיה ששילם עבור הפלאפון.
42. טענת המדינה, כי נזרק פלאפון מן הדירה, בעת כניסת המשטרה, אינה מתיישבת עם עדות השוטרים, כי המשיב ישב על הספה בסלון כשהוא מחזיק מכשיר טבלט בידו.
43. למותר לציין כי אין ראיה הקושרת את המשיב לאותם חשבונות בנק בסין, הונג קונג וסלובניה.
44. גם הראייה "המדעית" של מומחים גרמניים שקבעו כי אותו קול היה במעשי המרמה, אינו רלבנטי, מאחר ולא נעשתה כל השוואה עם קולו של המשיב, וממילא אין כל ממצא כי הוא זה שנטו חלק באותן שיחות עם מנהלי/מנהלות החשבונות של החברות.
45. יתרה מזו, באחד ממעשי התרמית מדובר בקול של אישה. אין בדל ראיה כי המשיב מסוגל לחקות קול של אישה.
46. אף טענת המדינה, לפיה בכל אירועי התרמית היה המשיב בארץ, נסתרת מנתון אובייקטיבי של כניסות ויציאות לישראל, ומשם עולה כי בינואר 2017, הוא לא היה בארץ, שהוא אחד ממועדי התרמית המיוחסים למשיב.

ח. רף הראיות

47. טענתה הבסיסית של המדינה היא כי די באחיזה של ממש ואין דרישה של רף ראיות כמו במעצר בישראל,

שהוא "ראיות לכאורה", כפי שנקבע הדבר בסעיף 21(ב) לחוק המעצרים, וכפי שפורש בבש"פ 8087/95 שלמה זאדה נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(2) 133 (1996).

48. לא אוכל לקבל גישה זו, בעיקרון.

49. מעצר הוא שלילת חירות, והיא פגיעה בחירות האישית, שהינה זכות חוקתית, על פי סעיף 5 לחוק יסוד: כבוד האדם וחירותו.

50. כך חשבתי עוד בשנת 2008, בהחלטתי בב"ש 5419/08 ליאור אורגד נ' היועץ המשפטי לממשלה. הערר שהגישה המדינה, שבה יוצגה על ידי מי שהיה ראש המחלקה לעניינים בינלאומיים - נדחה, ועמדתי אומצה; ראה: בש"פ 0950/08 היועץ המשפטי לממשלה נ' גיא מאין (2008)*, מפי השופט אדמונד לוי, המזכיר ומצטט החלטה שלו לעניין הסגרה למעצר - בש"פ 3947/07 אלכסנדר פרצוב נ' היועץ המשפטי לממשלה (2007).

51. ההלכה סוכמה על ידי השופט צבי זילברטל, בבש"פ 7269/14 פלוני נ' היועץ המשפטי לממשלה (2104), פסקאות 14-16, כדלקמן:

"בטרם אדון בעניינו של העורר אשוב ואזכיר מושכלות ראשונים, לפיהם הכללים החלים על מעצר במסגרת הליך הסגרה הם אותם הכללים החלים במסגרת מעצר פנים-מדינתי על-פי סעיף 21 לחוק המעצרים, ועל-כן כדי לעצור מבוקש בהליך הסגרה יש לבחון קיומן של ראיות לכאורה וקיומן של עילות מעצר. יחד עם זאת, להליך ההסגרה מספר מאפיינים ייחודיים המשפיעים על המשקל שיש לייחס לעילות המעצר במסגרת האיזון בין האינטרסים המתחרים (בש"פ 1496/09 אברג'יל נ' היועץ המשפטי לממשלה[פורסם בנבו] (10.3.2009) פסקה 12 (להלן: עניין אברג'יל)). אעמוד על שלושה מאפיינים עיקריים להלן.

בראש המאפיינים הייחודיים להליך ההסגרה מצויה המחויבות הבינלאומית של ישראל לשתף פעולה עם המדינות עימן חתמה על הסכמי הסגרה. כיבוד הסכמים אלה הוא חלק הכרחי במאבק הגלובאלי נגד הפשיעה, וכבר הובהר בבית משפט זה כי במקרים מסוימים המחויבות הבינלאומית והצורך להגשימה יובילו להטיית האיזון שבין הזכות לחירות לבין ההגנה על שלום הציבור ותקינות ההליך המשפטי לטובת האחרונים:

"החשש המובנה מהימלטות המבוקש בהליכי הסגרה, בשילוב עם האחריות המיוחדת החלה על מדינת ישראל כלפי המדינה המבקשת לקיים הליכי הסגרה תקינים, מביאים לכך שבאיזון הכולל בין השיקולים השונים הנדרשים לצורך החלטת מעצר בהליך הסגרה ניתן משקל מיוחד להיבט זה במסגרת בחינת חלופת מעצר אפשרית ומתאימה (ב"ש 91/70 מדינת ישראל נ' פולוק, פד"י כד(2) 17 (1970); ב"ש 500/86 פרידמן נ' היועץ המשפטי לממשלה, פד"י מ(2) 797 (1986); בש"פ 3204/90 מדינת ישראל נ' ריין, פד"י מד(3) 109 (1990); ב"ש 796/86 היועץ המשפטי לממשלה נ' פרידמן, פד"י מ(4) 91 (1986); בש"פ 5704/95 לובקינד נ' היועץ המשפטי לממשלה[פורסם בנבו] (5.10.1995)). בית המשפט מכיר בזכותו של מבוקש הסגרה להתהלך חופשי, שעוצמתה בהקשר להליך הסגרה אינה פחותה מזו המוכרת בהקשר להליך פלילי רגיל, אלא שבצד הזכות לחופש, יינתן בשיקולי המעצר משקל למאפיינים הייחודיים של הליך ההסגרה, הכורכים סיכון מיוחד ומובנה להימלטות המבוקש, בצד אחריות מיוחדת של ישראל למימוש הליך ההסגרה במסגרת התחיבויותיה

הבינלאומיות" (בש"פ 725/05 היועץ המשפטי לממשלה נ' אברג'יל, פסקה 26 (30.1.2009) (להלן: בש"פ 725/05)).

(וראו גם: בש"פ 8283/08 בראשי נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 8 (6.10.2008); בש"פ 3974/07 פרצוב נ' היועץ המשפטי לממשלה, [פורסם בנבו] פסקאות 6-7 (20.5.2007)).

מאפיין נוסף הייחודי להליך ההסגרה, והשונה מהליכים פליליים פנים-מדינתיים, הוא החשש האינהרנטי מפני הימלטות המבוקש. חשש זה נובע מכך שבהליכי הסגרה רבים, המבוקש יצא ממדינתו במטרה שלא לעמוד בה לדין, ולפיכך החשש שינסה להימלט פעם נוספת מוגבר. ואולם, גם במקרים בהם לא הוכח כי המבוקש נמלט ממדינתו למדינה המתבקשת (כבמקרה דנא) יכולת הפיקוח על תקינות ההליך ועל הבטחת הימשכותו ללא תקלות פחותה מאשר במקרים בהם ההליך הפלילי הוא כולו ישראלי-פנימי. עוד יש לזכור, שלעיתים (כבמקרה דנא) המבוקש בהליך ההסגרה אינו נמצא במדינתו, ועל-כן בדרך כלל הוא אינו בעל מען קבע ואין לו קשרים משפחתיים או חברתיים מבוססים במדינה המתבקשת, כך שהקושי באיתורו במידה שיחליט להימלט רב יותר. גם בשל מאפיין זה, מקום בו קיימת תשתית ראייתית מספיקה לגיבוש עילת מעצר עד סיום הליכי ההסגרה, מאזן השיקולים יטה להורות על מעצר כאמור לעומת שחרור לחלופת מעצר. עמדה על כך השופטת א' פרוקצ'יה בצינה כי:

"מסגרת השיקולים הרלבנטיים לענין מעצר בהליך ההסגרה דומה, אף כי לא זהה לזו החלה בהליך מעצר רגיל. בשני ההליכים נשקלת תשתית הראיות, ונבחנת עילת מעצר. אלא שהמשקל הניתן לעילת המעצר, ובמיוחד זו המתמקדת בחשש להימלטות המבוקש, שונה בשתי המערכות. בהליך מעצר רגיל, מירווח הסיכון שניתן לקחת בשל חשש להתחמקות הנאשם מהדין (או שיבוש אחר בניהול המשפט) גדול ממירווח הסיכון הסביר שניתן לקחת בהליך ההסגרה בשל טיבו המיוחד של ההליך ובשל מחויבותה של המדינה לסייע באכיפת החוק במסגרת התחייבותה הבינלאומית. בהליך ההסגרה ניתן לעילת המעצר בגין חשש להימלטות, ואף חשש לשיבוש הליכי משפט, משקל סגולי מיוחד בשל אופיו של ההליך, הטומן בחובו סיכון מובנה לתקלה, נוכח הקלות המאפיינת את תנועותיו של המבוקש בארצות העולם העומדת בדרך כלל ברקע בקשת ההסגרה, ונוכח עוצמתו של האינטרס הציבורי הכרוך בקיום חובותיה הבינלאומיות של המדינה. משקל מיוחד זה משפיע על נקודת האיזון בשיקולול בין הערכים השונים המתמודדים זה עם זה" (בש"פ 725/05 בפסקה 26).

מאפיין בולט שלישי הוא, שבהליך ההסגרה טמון קושי מובנה בהערכת הראיות וטענותיהם של הצדדים, וזאת, בין היתר, נוכח השוני הקיים תדיר בין המדינה המבקשת למדינה המתבקשת בכל הנוגע למערכות הדינים, לתרבות ולשפה. פעמים רבות העדים והראיות הפיזיות נמצאים במדינה המבקשת, והמדינה המתבקשת אינה יכולה להעריך את משקלם באופן מיטבי. הערכה כזו גם אינה נדרשת. בהליך ההסגרה המדינה המתבקשת אינה צריכה לנהל את ההליך השיפוטי העיקרי ואינה צריכה למצות את הדיון. על כן נקבע בפסיקה, שעל-מנת להכריז על אדם כבר-הסגרה די בתשתית ראייתית שהייתה מספיקה להעמיד אדם לדין בישראל (ע"פ 318/79 אנגל נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 8 (25.2.1980)).

לסיכום: כדי לאזן בין זכותו של המבוקש בהליכי הסגרה לחירות מצד אחד, לבין החשש מפגיעה בשלום הציבור ומשיבוש הליכי משפט מן הצד השני, עלינו לבחון ראשית את התשתית הראייתית הלכאורית בעניינו. במידה ונמצאה תשתית ראייתית מספקת, יש לבחון קיומן של עילות מעצר, ובהן - מסוכנות, חשש לשיבוש הליכים וחשש מהימלטות. כל אלה - תוך מתן משקל למאפיינים המיוחדים להליך ההסגרה עליהם עמדתי לעיל, ובראשם מחויבותה של מדינת ישראל לשיתוף פעולה בינלאומי ולכיבוד הסכמים עם מדינות אחרות."

52. אם כך הוא כאשר הראיות נאספו בחו"ל, לא כל שכן שכן הדין לגבי הראיות שנאספו בישראל.

53. לא למותר לציין כי המשיב וחברו נעצרו בישראל בשח אותן עבירות (אין חולק כי ניתן להעמידם לדין על כך בישראל). והנה, בית המשפט השלום שחרר אותם בתום מספר הארכות של מעצר ימים. אם לעניין מעצר ימים בישראל, שוחררו המשיב וחברו, יש לכך השלכה על עוצמת הראיות הלכאוריות.

54. לא אכחד כי בעיני קרובים אנו, בהנחה שהתיק היה מתנהל בישראל למצב של "לא ניתן להשיב לאשמה".

55. לטעמי - מבלי לקבוע מסמרות - תובע שהיה מגיש כתב אישום בישראל, על בסיס ראיות אלה, לא מן הנמנע כי היו מחילים עלי את הוראות סעיף 80 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (והשווה, במקרה אחר, בו חשב תובע כי אם יש הזדמנות לנאשם לבצע עבירה, כי התגלו טביעות כף ידו מחוץ לדירה, בה בוצע שוד, והמדינה חויבה על פי סעיף 80 הנ"ל (ראה: ת.פ. 13-06-22413-06 מדינת ישראל נ' מראד פקיה; החלטה מיום 4.7.17)), גם כאן הימצאות בישראל, ביחס לחלק ממעשי התרמית, אינה מספקת להגשת כתב אישום, גם עם יתר "ראיות הרקע".

56. בהתחשב במכלול הנתונים, בבקשת ההסגרה ובשיקולים שפורטו בהחלטת השופט זילברטל, יש כאן ראיות לכאוריות ברף הנמוך-נמוך, המצדיקים להפעיל כאן את "מקבילית הכוחות", כפי שאסביר בפרק הבא.

ט. חלופת המעצר

57. סעיף 21 לחוק המעצרים קובע כי יש לבחור בחלופת מעצר, לאחר בדיקת הראיות לכאורה, ובחינה האם ניתן להשיג את מטרת המעצר בדרך שהיא פחותה ממעצר בפועל.

58. יש זיקה וקשר בין עוצמת הראיות הלכאוריות לבין חלופת המעצר, על פי מבחן הידוע בשם "מקבילית הכוחות", דהיינו: ככל שבראיות הלכאוריות חלשות יותר (כמו במקרה שבפניי) - עולה בחשיבותה חלופת המעצר. אביא מספר דוגמאות, בהם אני נהגתי ליישם דרך זו: ב"ש 9369/07 מוסה תרבין נ' מדינת ישראל (2007); ב"ש 457/10 מדינת ישראל נ' מוסא זעאתרה (2010); ב"ש 490/10 דוד בן דוד נ' מדינת ישראל (2010); מ"ת 335/12 אושר מלכה נ' מדינת ישראל (2012).

59. החלופה שהוצעה על ידי ב"כ המשיב, במנזר אמאוס, ליד לטרון, נבחנה על ידי, ואיפשרתי חקירה נגדית של אב המנזר על ידי המדינה.

60. שירות המבחן לא נתן אימון במשיב, שהואשם בעבירות חמורות, מבלי שהיו בידי שירות המבחן הכלים לבדוק את עוצמת הראיות.

61. אין חולק כי לאב המנזר וליתר חברי המנזר יש מוטיבציה לעשות טוב ולפקח באופן אפקטיבי על המשיב, כפוף ליכולת הבריחה שלו, כמו של כל מי שנמצא בחלופת מעצר, שאותה יש לאזן באיזוק אלקטרוני.

62. עדיין נותן אני משקל מה לתסקיר ולכן אני קובע ערבויות הולמות ביחד עם האיזוק האלקטרוני.

63. אני מורה כי, כפוף לאישור האיזוק האלקטרוני והערבויות, יימצא המשיב במעצר בית מלא בתחומי מנזר אמאוס, ליד לטרון, כאשר בכל עת יימצאו עמו אחד מן המפקחים/ערבים הבאים: פרנס פון זאלס, האחות דניאל, והאח אנטון, אשר יחתמו על כתב ערבות על סך של 15,000 ₪, כל אחד.
64. בנוסף לכך, יופקד סכום של 10,000 דולר של ארה"ב על יד המנזר מטולוז, וסכום זה ישמש לצרכי הערבות.
65. בנוסף לכך, יפקיד המשיב סך של 10,000 דולר של ארה"ב.
66. החלטה זו אינה אופרטיבית עתה. היא תהיה כזו לאחר שאקבל את חוות הדעת של איזוק האלקטרוני לגבי התאמת איזוק כזה במנזר. ב"כ המשיב יהיה בקשר מעשי עם האיזוק האלקטרוני, לעניין תיאום ביקור במנזר, לצורך חוות הדעת.
67. **המזכירות** תשלח העתק החלטה זו לצדדים וכן לאיזוק האלקטרוני, שיגיש את חוות דעתו (בשל החגים), עד ליום רביעי 27.9.17, שעה 12:00.

ניתנה היום, ד' תשרי תשע"ח, 24 ספטמבר 2017, בהעדר הצדדים.

נוסח מלוטש ומוגה ניתנה היום, ד' תשרי תשע"ח, 24 ספטמבר 2017, בהעדר הצדדים.

חתימה